

Ἡ ἄρνησις, ἡ ἀνέχεια, ἡ κακία, ἡ μοχθηρία, ἡ καταλαλιὰ, μεταχειρίζονται τὸ ἀλλὰ ὡς παλλάδιον· θὰ τὸν ἐβοήθουν, θὰ ἐκτιζον νοσοκομεῖα, θὰ ἐνεψύχωνα τὰς ὡραίας τέχνας, θὰ ἐδίδα συνταξιν εἰς πολλοὺς δεινοπαθοῦντας, καὶ θὰ ἀπελάμβανα τὰς εὐχαριστήσεις τῆς ἀγαθοεργείας· ἀλλὰ! . . . δὲν ἔχω τὰ μέσα.

Τί δεινὸς ἔκτωρ τὸ Ἀλλὰ; ἀνυπέρβλητον τείχος ἀναστέλλον πᾶσαν στοργήν, πᾶσαν βούλησιν, πᾶσαν ἐπιθυμίαν μας· καὶ ἐτιπλέον, τὰ αἰσθήματα, τὰς κρίσεις καὶ τὰς ιδέας μας! Ἀλανθᾶστως δύναται τις νὰ ἀποκαλέσῃ τὸ ἀλλὰ . . . Remora τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

A. I. Σ.

Η ΑΕΥΡΙΣΤΟΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ.

Πρὸ τινῶν χρόνων ἐν Ἀγγλίᾳ δὲν ἐπετρέπετο εἰς τὰς γυναῖκας νὰ λαμβάνωσι πρόσωπον ὑποκριτοῦ εἰς τὸ θέατρον. Τὰ γυναῖκεα πρόσωπα παρίστανον οἱ ἄνδρες φερόντες ἐνδύματα γυναικός.

Ἐσπέρην τινα, καθ' ἣν εὐρίσκετο εἰς τὸ θέατρον Κάρολος ὁ Β'· ὁ δεισφονητὴς τοῦ θεάτρου, μαθὼν ὅτι ὁ βασιλεὺς δυσηρεστήθη διότι ἐδραδύνον ἡ ἀρχίσσωσι, παρουσιάσθεις πρὸς αὐτὸν, εἶπε, «Ζητῶ συγγνώμην παρὰ τῆς Μεγαλειότητός Σας, διότι ἐδραδύνωμεν ἡ ἀρχίσωμεν, ἀλλὰ τὸ αἴτιον εἶναι, καθότι ἡ βασίλισσα ἡμῶν δὲν ἐξυρίσθη ἀκόμη.

ΑΣΜΑΤΙΟΝ. (α)

(Κατὰ τὸν Βίκτορα Οὐγῶ).

Ἐπὶ τοῦ ἤχου «Tu pur tu pur dimentica» τοῦ Μελοδράματος Lucia di lammermoor.

Δὲν τρέχω ἡ ἀκροάζωμαι·

Ἦ τὰ δάση τὴν ἐσπέραν

Τοῦ φιλερήμου ψάλτου των

Τὸ ἄσμα τὸ γλυκὺ.

Εὐρίσχω εἰς τοὺς φθόγγους σου

Μολπὴν θελκτικωτέραν,

Ἐπάρχει εἰς τὸ στόμα σου

Ἀγγέλων μουσική.

Μολπὴν θελκτικωτέρα

Ἀγγέλων μουσική.

Τί πρὸς ἐμὲ ἂν μένωσιν

Ἀφώτιστοι οἱ κάμποι,

Ἦ ἂν τὰ ὕψ' ἐφώτισον

Ὁ μέγας τῶν φωστῆρ;

Ὡ φίλη! εἰς τὸ ὄμμα σου

Τὸ μέλαν διαλαμβάνει

Φῶς ἄλλα καθαρώτερον

Ἀνέσπερος ἀστήρ.

Ἦ τὸν ἐρβαλμὸν σου λάμπει

Ἀνέσπερος ἀστήρ.

Τί πρὸς ἐμὲ ἂν θάλλωσι

Τῆς εὐσεως τὰ κάλλη,

Καὶ μὴ ἄνθη ἂν ὁ Μάιος

Τοὺς κήπους μας κεσμή;

Ἦ τὴν τρυφερὰν καρδίαν σου,

Ὡ Ἀγγελέ μου, θάλλει

Ἐν ἄνθος εὐσεμότερον

Τοῦ Παραδείσου ὁσμὴ.

Ἦ τὸν κίλπεν σου, ναί! θάλλει

Τοῦ Παραδείσου ὁσμὴ.

Αὐτὸ δὲ τ' ἄνθος, φίλη μου,

Διτὴ ἡ εὐωδία,

Αὐτός μου ὁ ἀνέσπερος

Καὶ πολικὸς ἀστήρ,

Αὐτὴ ἡ Παραδείσιος

Ἡ θεία μελωδία,

Τὸ θεῖον εἶν', ὦ φίλη μου,

Τοῦ ἔρωτός μας πῦρ.

Ἡ πάλλουσα καρδία,

Τοῦ ἔρωτός τὸ πῦρ.

Ἄλ. Ζωηρός.

(α) Ἡ Κασταλία εἰδοποιεῖ ἔτι εἰς ἕκαστον φυλλάδιόν τῆς θελεῖ καταχωρεῖν ἐν ἡ δύο ἑσμάτια τοιαῦτα ἐπὶ εὐρωπαϊκῶν γυναικῶν ἤχων.